

Homilie op de drievuldigheidszondag C in de kerk van O.L.Vrouw Ver-Assebroek (11-06-2022)

Lezingen: Spreuken 8,22-31; Rom 5,1-5; Joh 16,12-15

Broeders en zusters,

We vieren vandaag het feest van de H. Drie-eenheid, het feest van de éne God, die is Vader, Zoon en Heilige Geest. Als christen weten we wel dat het geloof in de Heilige drie-eenheid centraal staat in onze godsdienst. We zijn allemaal gedoopt in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. En in elke eucharistie worden we aan dit mysterie herinnerd: we beginnen de eucharistie met het kruisteken in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. En onmiddellijk daarna wenst de priester ons de gaven die de H. Drie-eenheid toe. Hij zegt: “De genade van de Heer Jezus Christus, de liefde van God en de gemeenschap van de Heilige Geest zij met u allen”. En elke zondag zeggen we na het evangelie en de preek het credo, de geloofsbelijdenis in drie deeltjes: eerst hebben we het over de Vader, schepper van hemel en aard; dan is er een langer deeltje waarin kort het leven van Jezus, de Zoon Gods, verteld wordt, en ten slotte zeggen we iets over de Heilige Geest en wat hij bewerkt in kerk en wereld. En aan het slot van de eucharistie spreekt de priester over ons allen Gods zegen uit: “En zegene u de almachtige God, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest”.

Kortom, wie regelmatig naar de mis gaat, weet dat de Heilige Drie-eenheid in het centrum van ons geloof staat. Maar toch vinden we het niet gemakkelijk om erover te spreken. Het lijkt een beetje abstract: hoe kun je zeggen dat de drie één zijn, en de één drie? Het doet me denken aan die zuster uit mijn lagere school die het mysterie probeerde uit te leggen met drie stekjes die ze één na één aanstak en dan voegde ze de drie brandende stekjes samen en we zagen maar één vlam meer. Het was een aandoenlijke maar misschien niet geheel overtuigende poging om het mysterie van de drie-eenheid uit te leggen.

Misschien moeten we het mysterie niet proberen te begrijpen, maar het simpel beleven. Broeders en zusters, het feest van de Drievuldigheid is niet allereerst een dag om haarfijn uit te leggen hoe drie en één kunnen samengaan. Het feest is veeleer een uitnodiging om aan te zitten aan de tafel van de Drie-eenheid en ons in stilte open te stellen voor het diepste mysterie van ons geloof. Laten we met schroom enkele woorden over dit mysterie zeggen.

Om te beginnen moeten we zeggen dat wij christenen het geloof in de ene, ware God ontvangen hebben van het jodendom. Zowel de christenen als de moslims delen dit geloof in de éne God. Daarom noemen we het jodendom, het christendom en de islam de drie monotheïstische godsdiensten. Het woord ‘monotheïsme’ is samengesteld uit twee Griekse woorden: *monos*, dat betekent ‘één’, en *theos*, dat betekent ‘God’. Joden, christenen en moslims zijn mono-theïsten, dat wil zeggen: ze geloven slechts in één God, niet in vele goden.

Wij christenen delen het geloof in de ene God met joden en moslims, Maar toch verschillen we ook van joden en moslims Maar voor ons christenen is de éne God geen eenzame God, maar een gemeenschap van drie personen: de Vader, de Zoon en de Geest. Hoe weten we dat? Eigenlijk is het Jezus die ons dat heeft geleerd. Vandaag horen we in het evangelie een stukje uit zijn afscheidsrede. Het merkwaardige is dat Jezus, de Vader, de Geest alle drie aanwezig zijn in deze afscheidsrede. Jezus leidt zijn leerlingen binnen in de diepe verbondenheid met zijn Vader en de Geest. Bij Hem is er geen verzet van een zoon tegenover zijn vader. Hij weet zich de veelgeliefde Zoon van de Vader. Vaders en zonen hebben vaak spanningen en botsingen. Bij Jezus was het zo niet. “*Al wat de Vader heeft, is het mijne. Ik en de Vader zijn één.*”

De éne God in wie wij geloven is dus geen eenzame God, maar een gemeenschap van drie personen, Vader Zoon en heilige Geest. De Geest is de band van de liefde tussen Vader en Zoon. Elke persoon heeft zijn eigenheid, en toch vormen ze een volmaakte gemeenschap. En

die geest van liefde wordt ook aan ons geschonken bij ons doopsel en vormsel, zodat wij mensen ook niet als eenzame enkelingen moeten leven, maar als een gemeenschap van mensen die verantwoordelijkheid dragen voor elkaar. We verschillen allemaal van elkaar, we hebben allen onze eigen identiteit, maar dat mag geen reden zijn om ons op te sluiten in eigen eer en gelijk, maar om samen een hechte gemeenschap te vormen naar het voorbeeld van de goddelijke gemeenschap van Vader, Zoon en Geest. Het leven van de drie-ene God is niet iets abstracts, maar het kan ook ons leven en onze spiritualiteit beïnvloeden.

Broeders en zusters, ik wil deze preek besluiten met een mooie tekst van de Oosterse christen Symeon de Nieuwe Theoloog en met een gebed tot de H. Drie-eenheid:7

De deur, dat is de Zoon.

De sleutel van de deur, dat is de Heilige Geest.

Het huis, dat is de Vader.

Let dus goed op de geestelijke betekenis van deze zin:

Als de sleutel niet opent,

gaat de deur niet open.

Maar als de deur niet opengaat,

komt niemand in het huis van de Vader

God, onze Vader,

leer ons U te vinden als de Ene die ons geluk en vrede gunt.

Jezus Christus,

Gij stuurt ons op pad om uw boodschap van bevrijding te verkondigen.

Geest van God,

begeleid ons op die weg van zorg en recht voor iedereen.

Drie-ene God,

wees de toetssteen voor ons doen en laten.

Moge Gij zichtbaar worden in onze omgang met mensen,

iedere dag opnieuw en alle dagen van ons leven. Amen.

Adelbert Denaux, pr.